Trukopt

39.

S. F.
ARKIVET

DØDEN FORENER.

Döden förener.

Film i 50 Billeder.

Personerne:

Karna.

Oluf Birk.

Junker Frans.

1). Tidligt Foraar. Landskab med enkle, storladne Linier. Det skraaner temmelig stærkt fra Forgrunden mod Baggrunden. Paa Bakketoppen kommer en Flok Dyr til Syne. De staar i skarp Relief mod Aftenhimlen. Bag Flokken ses en ung Pige. Det er Karna. Hun har Haaret ned ad Nakken og er ifört en simpel Kjole. I Haanden en Kæp, med hvilken hun genner Dyrene afsted. Dyrene kommer frem i Forgrunden og forsvinder ud af Billedet ved en af Siderne.

2. Ved Indkörslen til Godset "Höjnæsbjerg". Dyrene gaar i Flok, som kendte de Vejen. Junker Franz kommer gaaende fra modsat Side, kalder ad Karna. Hun nærmer sig ham slavisk. Man mærker straks, at der er ikke Tale om Hengivelse af Kærlighed fra hendes Side. Han ejer hende i Kraft af et dæmonisk Væsen, som indgyder hende Frygt. I hans Nærhed böjer hun ydmygt Hovedet under det ubevidste Herredömme, han har over hende. - Han tager hende om Halsen og vender hendes Ansigt mod sit, der lyser af en vis grusom, sanselig Glæde. Han kysser hende heftigt. Hun tager mod hans Kys uden at gengælde dem. Og da han siger: Jeg kommer ind til dig lidt senere, nikker hun blot. Hun maa blindt adlyde denne Mand. - Hun skynder sig afsted for at indhente Flokken.

3. Ved Folden, hvor Dyrene har Ophold for Natten. Karna hjælper med at genne Dyrene ind i Folden. Saa gaar hun bort imod Tyendelængen.

4. Vejen, hun maa följge, gaar langs en Hæk. Pludselig standser hun, lytter og trækker nogle Kviste i Hækken til Side. Bag Hækken ser man Junker Franz i Færd med at göre Kur til en af Godsets Stuepiger.

Karna giver Slip paa Grenene. Haanden falder slapt ind til Kroppen. Ansigtstrækkene forstenes lidt efter lidt. Saa gaar hun langsomt videre.

5. En Stue i Tyendelængen, meget fattig möbleret, men alt net og rent. I et Hjörne af Stuen staar en Vugge med et Barn. Barnet er Karnas. Junker Franz er dets Fader. En Nabokone pusler om den lille, som öjensynlig er nærved at falde i Sövn. Karna kommer ind. Hendes Ansigt udtrykker stille Fortvivlelse. Hun beder Konen om at gaa og falder saa sammen i Graad over Vuggen. Nu kommer Junker Franz ind, knalder brutalt med Dören, lægger Armene overkors og spörger i en udfordrende, hidsig Tone "hvad Fanden hun tuder for". Karna svarer ikke. Han gentager endnu heftigere sine Ord. Saa rejser hun sig langsomt, gaar henimod ham og stirrer ham stift ind i Øjnene. - Slyngel! raaber hun. Og nu lösnes Talens Ström hos hende. Hun retter haarde Anklager imod ham. Han har benyttet sin Magt over hende til at forbitre hendes Ungdom og besvære hendes Tilværelse med det Barn, som han er Fader til. Og dog har hun baaret sit Aag med Taalmodighed. Men nu da han har afslöret sig ved at forföre et andet Tyende omtrent i samme Aandedræt som han aftaler et Stævnemöde med hende - nu kaster hun Aaget af sig. Med tindrende Øjne og et af Smerte og Fortvivlelse fortrukket Ansigt fortæller hun ham, hvad hun har været Vidne til. Med en bydende Haandbevægelse viser hun ham ud af Værelset, og han trækker sig baglænds ud. Da han er gaaet, pakker hun Barnet ind i et Sjal, samler sine faa Ejendele sammen i en Byldt og forlader Værelset. Staaende i Dören puster hun Lyset ud.

Indkörslen til Godset. Karna kommer ud fra Godset. Det er Nat. Uden at se sig tilbage vandrer hun ud i Natten.

7. Landevej. Landskabet er ensomt og trist. Træerne nögne. En forsinket Vinterstorm med Snefog i Anmarch. Karna följer Landevejen. Blot fremad. Af og til standser hun for at samle Kræfter. Drejer i Billedets Baggrund om et Hjörne.

8. Landevej. Nogle Timer senere. Det er begyndt at sne. Karna kommer vandrende med sit Barn og sin Byldt. Vaklende og træt til Döden lader hun sig glide ned paa en Gröftekant. Hun retter sig, kryster Barnet til sit Bryst, men falder paany sammen. Sover ind. Sneen fyger omkring hende og lægger sig i tykke Flager paa hendes Skuldre. Ad Landevejen ses om lidt en Kane komme körende frem mod Forgrunden, hvor Karna sidder. I Kanen sidder Doktor Vogel. Han sidder lunt tilbagelænet, da han pludselig faar Øje paa Karna. Han rejser sig og giver Ordre til at standse. Kusken hjælper ham med at bringe de to halvfrosne Væsener ind i Kanen. Doktoren indtager igen sin Plads, og afsted gaar det.

9. Næste Dag. Et Klinikværelse i Doktorens Villa. I Sengen ligger Karna med lukkede Øjne. Doktoren kommer forsigtigt ind, böjer sig over Patienten, der i det samme vaagner. Hun ser sig om med Forskrækkelse i alle Miner. Hvor er jeg ? Doktoren giver hende Forklaring. Karna husker nu, hvad der er hændt den foregaaende Dag. Hvor er mit Barn? næsten raaber hun. Doktoren söger at berolige hende, men hun vil vide, hvor Barnet er. Det er dödt!

svarer endelig Doktoren. Karna græder stille. Hun bliver dog atter rolig: maaske var det bedst saaledes! Doktorens Husholderske, en flink og livlig ældre Kone, kommer nu ind med en Skaal varmt, som Karna nyder med Velbehag. Saa dækker Doktoren hende til igen, og hun bliver alene med sine triste Tanker.

10. 2 Aar er gaaet. Karna har nu faaet Plads paa Gaarden "Rönningholm". Hendes Sind er bleven noget lysere. Helt har hun ikke glemt Junker Franz. Han har mærket hendes Livsskæbne for eftertrykkeligt. Den Beslutning har hun taget aldrig oftere at ville indlade sig med nogen Mand. - Da dette Billede begynder, ser man Karna fra højre Baggrund komme frem mod Forgrunden, hvor Brönden er. Over Skuldrene bærer hun et Aag med 2 tomme Spande. Hun skal hente Vand. Fra venstre Baggrund kommer en lille let Vogn körende. Godsets Forvalter, en ung sympatetisk Fyr, er selv Kusk. Han faar Øje paa Karna, hilser. Hun nikker venligt - men heller ikke mere end venligt - tilbage. Han springer ned fra Vognen, kalder ad en Karl, som faar Ordre til at spænde fra. Karlen trækker afsted med Hest og Vogn. Forvalteren, Oluf Birk, og Karna er alene tilbage. Han hjælper hende med at poste Vand, og da Spandene er fulde, tager han dem (trods hendes Protester) og bærer dem for hende.

11. Vaskehuset. Oluf og Karna kommer. Han hælder Vandet op i hendes Balje. Hun begynder at vaske. En Karl kommer og giver en Besked til Forvalteren, som gaar med en venlig, halvt ærbödig Hilsen til Karna. Hun ser - med Hænderne i Vaskebaljen - drömmende efter ham, men saa ryster hun afgörende paa Hovedet: nej!

12. Om Söndagen. Udenfor en lav, vedbendklædt Bygning. Karna kommer ud, enkelt og net paaklædt i en lys Kjole. Solen skinner. I Haanden har hun Salmebogen. En anden ung Pige, der i det samme kommer forbi giver hende Underretning om Vej til Kirken. En meget omstændelig Underretning.

13. Et Aalöb. Langs Bredden lidt Krat. Fra Baggrunden kommer Karna. Hun standser ved Aaen: Hun maa være gaaet en forkert Vej.

14. Langs den modsatte Bred af Aaen kommer Oluf Birk gaaende, sorglös.

15. Fortsættelse af Billede 13. Birk, der har været skjult af Krattet, kommer pludselig frem lige overfor Karna. De ser forbavsede paa hinanden. Hvorfor staar hun der ? Karna forklarer, at hun er paa Vej til Kirke, men nok maa være gaaet forkert. Om han ikke vil sige hende, hvor der er en Bro ? Jo, men den er langt borte. Hun vil ialtfald næppe rettidig naa Kirken, hvis hun skal gaa tilbage. Men han vil hjælpe hende. Uden Formaliteter vader han ud i Aaen, over til den modsatte Side, tager hende i sine Arme og bærer hende over Vandet og anbringer hende törskoet paa den attraaede Bred. Hun vil sige ham Tak. Unödvendigt længe beholder han hendes Haand. Han begynder at sige nogle Ord, hvoraf hun straks forstaar hans Hensigt. - Nej, nej! udbryder hun. Sig ikke noget. Hun slider sig lös. Saa stikker hun i Rend og löber saa hurtigt, Benene kan bære hende.

16. Udenfor Kirken. Karna kommer og stötter sig, för hun gaar ind i Kirken, til Muren for at puste ud.

17. Et af Sideskibene. Karna kommer ind og glider ubemærket ned paa den förste Række. Gudstjenesten er lige begyndt. Menigheden synger Indgangssalmen. Karna slaar op i Salmebogen og begynder at synge med, men snart glider hendes Øjne bort fra Salmeversene. Man ser, at hendes Tanker er langt borte, og som Svar paa det uhörlige Spörgsmaal, hendes nyvakte Fölelser har stillet, ryster hun sagte paa Hovedet: nej, nej! hun vil vise ham fra sig. Han er god og brav - men alligevel, eller maaske: netop, thi hvorledes skulde hun vel kunne sige ham om det tidligere Forhold og om Barnet. Og han vilde næppe föle noget for hende, naar han fik alt det at vide. Salmen er endt. Hun rejser sig ligesom de övrige og folder Hænderne til Bön.

18. Junker Franz. Han sidder paa sin Veranda, da en Karl kommer med forskellig Post, deriblandt et Brev fra Sagförer Helms. Junker Franz aabner det og læser:

> Hr. Godsejer!
>
> Jeg har nu ordnet Köbet af "Rönningholm", saaledes at De kan flytte ind naarsomhelst. Jeg tror, at De vil blive tilfreds. Navnlig ligger "Rönningholm" i en meget sund Egn, hvad der jo ikke er uden Betydning for Deres Helbred.
>
> Ærbödigst
>
> P. Helms.

Junker Franz lægger ligegyldig Brevet tilside og giver sig i Lag med Avisen.

19. Nogen Tid senere. Karnas Stue i det vedbendklædte Hus. Karna staar ved et Strygebrædt og stryger en Kjole el. lign. Eftermiddagssolen skinner ind i Stuen, forgylder hendes Haar. I Vinduet viser sig Oluf Birk. De hilser paa hinanden, hun venligt, men dog nærmest afvisende. Han spörger, om han ikke maa faa Lov at komme indenfor ? Jo, det maa han gerne. Han kommer ind i Stuen, flytter en Stol hen til Strygebrædtet, saaledes at han sidder ligeoverfor Karna, med hvem han nu indleder en Samtale, der antager en mere og mere fortrolig Karakter. Hun bliver, jo længere Samtalen skrider frem, stadig ivrigere til sit Arbejde og böjer Hovedet bestandig dybere. I et Nærfotografi der er taget skraat fugleperspektivisk, ser man Oluf lægge sin store Haand hen over hendes spinkle Haand, som förer Strygejernet, for at standse den i Arbejdet. Han trænger nu ind paa hende med sine Spörgsmaal om hun vil blive hans Hustru. Han savner ikke Grunde til sit Forslag. Han elsker hende. Han har samlet sig en lille Skilling sammen, for hvilken han nu vil köbe et lille Gartneri, og der trænger han netop til en Kone. - Til alle hans Spörgsmaal ser hun blot ned i Jorden. Af og til törrer hun en Taare bort. Hun kan jo i Grunden saa godt lide ham. Pludselig opdager hun imidlertid, at Strygejernet, da han har holdt hendes Haand fast, har svedet Kjolen, hun stryger paa. Hun har nu faaet et Paaskud til at afbryde Samtalen, og i det samme stikker en Karl Hovedet ind gennem Vinduet og raaber, at den nye Godsejer er kommen. Oluf löber ud. Karna udstöder et Befrielsens Suk.

20 Foran Hovedbygningen. En lille Jagtvogn med Junker Franz er kört op for Trappen. Junker Franz er i Færd med at stige ned ad Vog-

men, da Oluf kommer til og hjælper ham. Oluf hilser paa sin nye Herre, som brösigt beordrer Forvalteren til at fölge med ind i Bygningen.

21. Samme Aften. Ved Indgangen til et stort Drivhus. Bag Gavlen af dette sidder Oluf og ryger sig en Pibe. Fra den modsatte Side kommer Karna. Hun lægger ikke Mærke til Oluf, ser, at Dören til Drivhuset er aaben, og faar Lyst til at gaa derind. Oluf, der har set hende, rejser sig langsomt og fölger efter hende.

22. Drivhusets Indre. Karna gaar - halvt i egne Tanker - gennem Midtergangen. Drejer til venstre for Enden af Gangen. Oluf ind. Gaar samme Vej.

23. I et Hjörne af Drivhuset sidder Karna, lænet mod Drivhusvæggen. Oluf naar hen til hende. Han trænger ind paa hende og siger, at nu maa hun give ham det Svar, hun hidtil har nægtet. Hun fortæller, at hun har tænkt alvorligt over Sagen, og hun har besluttet at fortælle Grunden til, at hun betænker sig, og hvis han derefter endnu vil have hende, saa skal hun sige : Ja! Han er henrykt, og de sætter sig til Rette, men netop som hun har begyndt at tale, kommer Junker Franz til Syne paa den anden Side af Ruden. Karna faar Øje paa ham og stivner i Rædsel ved at se ham her netop nu. Omkring Junker Franz's Læber spiller et grusomt Smil. Karna beder Oluf tilgive hende, men hun er ikke nu i Stand til at forklare noget. Hun gaar hurtigt fra ham. Han sidder lidt. Junker Franz forsvinder. Oluf begriber ikke et Ord af den Hemmelighed, som stikker under Karnas mærkelige Væsen. Saa gaar han ogsaa.

24. Samme Nat. Maaneskin. Karna sidder i sin Stue. Hun sidder ved Vinduet med Hovedet stöttet i sine Hænder. Hun sidder og ser stift frem for sig, som om hun i Stjærnerne sögte at udgranske Forsynets Hensigt med at bringe Junker Franz hertil netop nu. En Skygge viser sig over den maanebeskinnede Plads foran Huset, og Oluf kommer hen til Vinduet. Han trygler hende om et Svar eller i det mindste en Forklaring, og hun fortæller ham i afbrudte Sætninger om sit Forhold til Junker Franz og om Barnet, hun har haft med ham. Hun taler med al den Varme, hun ejer. Hun vil saa gærne, at han skal forstaa og tilgive hende. Netop nu trænger hun til en Mand, hos hvem hun kan söge Beskyttelse imod Junker Franz's Indflydelse over hende. Men Oluf forstaar intet andet end, at Karna ikke er den rene og uskyldige Kvinde, han antog hende for at være. Hendes jomfruelige Væsen var altsaa kun et Bedrag. Med böjet Hoved gaar han bort. Karna rækker forgæves Armene ud efter ham. Saa bryder hun sammen i Graad.

25. Forvalterboligen. Olufs Værelse. Med dump Sorg malet i sit Ansigt, gaar han rundt. Han finder en Ransel, pakker den, finder en Knortekæp og gaar saa, lige saa sagtmodig som han er kommen.

26. Indkörslen til Godset. Uden at se sig tilbage vandrer han ud i den maaneklare Nat.

27. Næste Morgen. En Eng. Karna sidder og malker en Ko. Fra Baggrunden kommer Junker Franz. Karna ser ham. Hun dukker Hovedet for at han ikke skal genkende hende, og han er ogsaa lige ved at passere forbi, da han tilfældigt faar Øje paa hende. Han ser nöjere

til. Er det ikke ? Ja, det er jo Karna. Han genner Koen bort og sætter sig hos hende. Han taler til hende om Kærlighed. Han fortæller hende, at han har fortrudt sin Trolöshed mod hende dengang. Hun nikker fraværende. Han lægger Armen om hendes Liv. Hun gör ingen Modstand. Han kysser hende. Saa springer hun op i et Sæt, og för han kan faa fat paa hende, er hun flygtet. Han rejser sig over Ende, smilende; han skal nok vinde Overhaand. Gaar bort i samme Retning som hun.

28. Ved Indkörslen til Godset faar han fat i hende. Han drager hende hen til en Bænk og sætter sig ved Siden af hende. Han taler atter indtrængende og alvorligt til hende. Omkring hendes Mund lejrer sig efterhaanden et trodsigt Drag: den, hun virkelig elsker, havde forladt hende. Og hvorfor ? Fordi hun havde"én Fortid". Hun er begyndt at lytte efter Junker Franz. Han mærker, at han er ved at vinde Terræn og trænger endnu stærkere paa. Hun lader sig viljelös glide ind imod ham. Men pludselig rykker hun ud fra ham og siger: - Jeg overgiver mig, men kun paa een Betingelse: jeg vil giftes inden Maanedens Udgang. Kan jeg ikke faa den Mand, jeg elsker, saa vil jeg i det mindste have mit gode borgerlige Omdömme tilbage!

Han gaar ind paa denne Betingelse, glad over endelig helt at have vundet Sejr over hende. Han vil kysse hende, men hun holder ham borte: Paa Bryllupsaftenen! Saa gaar hun. Junker Franz staar tilbage med et af utilfredsstillet Lidenskab fortrukket Ansigt.

29. Karnas Stue. Karna kommer ind. Trodsen lyser endnu i Øjnene. Hun sætter sig ind, og lidt efter lidt giver Trodsen Plads for Sörgmodigh

hed. Hun sætter sig til at græde stille. En gammel Morlille kommer rokkende ind, ser betuttet paa den grædende unge Pige, söger at tröste hende og faar hende tilsidst til at lukke op for alt det, som piner og trykker hende. Karna siger tilsidst, at vidste hun bare, hvor Oluf var,nu, saa vilde nun opsöge ham og forklare ham alt og bede ham værge hende mod Junker Frans. Men hvordan skal hun vel faa fat i ham. Hun kan jo ikke engang skrive til ham. Da faar Morlillen en Ide, som hun forklarer Karna: hun kan jo indrykke et Avertissement i Avisen. Karna gaar ind paa Forslaget og sætter sig til at skrive Annoncen:

> Oluf, Oluf. En stor Fare truer mig. Jeg har lovet ham, du nok ved, at gifte mig med ham. Men jeg elsker ham jo slet ikke. Jeg elsker jo kun dig og har aldrig elsket andre. Kom og red mig, inden det bliver for sent. Karna.

Morlillen læser Annoncen og finder den udmærket. Hun siger med et betydningsfuldt Tonefald: Hvis Forsynet vil, at du skal giftes med den Mand, du elsker, saa lader det ham nok faa disse Linier for Øje! - Karna nikker.

Foran Vinduet kommer nu et Landpostbud til Syne. Morlillen anraaber ham og giver ham Annoncen med Paalæg om at besörge den indrykket i et Blad , som kommer vidtomkring. Karna betaler ham.

30. 3 Uger senere. I en lille Landsby. Oluf kommer gaaende med Randsel paa Ryggen. Han er bleven gammel at se til. Hans Ansigt er furet, hans Øjne flakkende, Hans Töj er uordentligt. Han standser ved en Bagerbutik i Forgrunden, köber et Bröd, der pakkes ind i Avispapir.

31. En stövet Landevej. Ved Siden af Vejen staar i Forgrunden en Milepæl. Oluf kommer og sætter sig ned ved Foden af Pælen, pakker sit Bröd ud, kaster Papiret bort. Spiser. Sidder saa lidt og ser frem for sig, faar Øje paa Avispapiret, som var om Brödet, tager det op og giver sig til at læse i det. Han finder Karnas Annonce, læser den atter og atter. Hans Ansigt udtrykker en voldsom Kamp i hans Indre, om han skal vende tilbage til hende. Mange Gange har han været ved det, men kan han lade være med det nu ? Hun kalder jo paa ham og fortæller, at hun er i Fare. Og han holder jo dog saa uendelig meget af hende. Han tager en rask Beslutning, rejser sig og gaar - hjemad.

32. Nogle Dage senere. Ved Indkörslen til "Rönningholm". Paa Bænken sidder den nye Forvalter. Oluf nærmer sig ham og spörger, om Karna er hjemme eller hvor hun er. Forvalteren griner:

"Karna ?... hun kom saagu paa den grönne Gren. Hun blev gift med Ejeren af Godset her, Junker Franz, i forrige Uge. Men straks efter Brylluppet blev han nok syg, og de er derfor taget ind til Hovedstaden for at raadspörge Professorerne!"

En Dreng kommer i det samme for at give Forvalteren en Besked, og han fjerner sig. Tilbage staar Oluf. Bedövet falder han hulkende om paa Bænken. Hans Legeme rystes af Graaden. Lidt efter lidt besinder han sig dog, og en Beslutning modnes hos ham. Han vil - om saa for sidste Gang - se Karna og tale med hende. Hos Forvalteren, der nu vender tilbage, faar han Adressen inde i Byen. Krogrygget som en gammel Mand vandrer han videre.

Næste Dag igen. Hotellet, hvor Junker Franz og Karna er taget ind.

Ægteparret bebor to Værelser, en Salon og et Soveværelse. Man maa fra Hotelkorridoren gennem Salonen for at naa ind i Soveværelset, fra hvilket der altsaa kun er denne ene Udgang.

Da Billedet begynder staar Lægen ifærd med at undersöge Junkeren, som ser uhyggeligt syg ud. Karna sidder ved Hovedgærdet. Lægen skriver en Recept og beder Karna ringe paa Pigen. Denne kommer, faar Ordre til at hente Medicin efter Opskriften. Hun gaar. Lægen fortsætter Undersögelsen.

Et Apotek. Pigen fra Hotellet ind, viser Receptен og faar en Flaske. Ekspedienten anbringer, inden han afleverer Flasken, paa denne en iöjnefaldende Giftetikette med det kendte Dödningehoved og to Knogler overkors. Pigen ud.

33. Sygeværelset. Scenen fortsat fra Billede 5. Pigen ind med Flasken. Lægen tager den og peger paa Etiketten. Saa forklarer han Medicienes Brug.

- Naar et Anfald er i Anmarch, skal Patienten have 5 Draaber i et Glas Vand (Lægen viser Glasset). Men de 5 Draaber maa tælles nöjagtigt af. Blot den dobbelte Dosis kan medföre Döden.

Lægen giver denne Forklaring saaledes at ogsaa Patienten forstaar den. Det kan jo tænkes, at han ved et Anfalds Komme er i det Tilfælde, at han maa hjælpe sig selv.

Lægen giver sig til at hælde Vand i et Vandfad. Pigen er bleven staaende ved Dören for at afvente eventuelle Ordrer. Ingen lægger straks Mærke til hende.

34. Hotelvestibulen. Oluf kommer ind ude fra Gaden. Han vækker Opmærksomhed blandt Hotelpersonalet paa Grund af sit derangerede

Ydre. Han spörger efter Junkerens Værelser, faar Nummeret opgivet. Gaar op ad Trappen.

35. Sygeværelset. Lægen er bleven færdig med at vaske sig, tager sin Hat og gaar. Den Syge har lukket Øjnene, vil forsöge at faa sig et Blund. Pigen faar Ordre til at göre lidt i Orden ved Serüanten. Karna sidder först et Øjeblik med Hænderne i Sködet, ligesom i dybe Tanker. Saa rejser hun sig mekanisk og giver sig til at tælle de 5 Draaber medicin i Vandglasset for at det kan være parat, naar Anfaldet kommer. Hun hörer det banke, og Pigen faar Ordre til at lukke op. Karna fortsætter med sin Syslen omkring den Syge, der ligger stille hen. Pigen ind: en Herre venter i Salonen. Fruen gaar ind i Salonen, Pigen, som er færdig, följer efter Fruen. Hun har et Par vaade Haandklæder og en tom Vandkaraffel mellem Hænder.

36. Elegant Hotelsalon. Oluf staar forlegen midt i Værelset. Karna ind, fulgt af Pigen, der sender den fremmede skraa Sideblikke, idet hun forsvinder ud gennem Dören til Korridoren. Oluf og Karna staar et Øjeblik overfor hinanden uden at mæle et Ord. Karna bevarer under den förste Del af Mödet en stolt Holdning. Oluf forklarer sig. Han indser, at han er kommen for sent. Hun er nu tabt for ham for bestandig. - Hun faar Taarer i Øjnene ved at tænke sig ham og hende selv som Offre for en uretfærdig Skæbne, og hun tager hans Haand mellem sine Hænder.

- Er det virkelig sidste Gang, vi skal ses ? spörger Oluf. Karna vender Hovedet bort i Stedet for at svare. Oluf trænger ind paa hende. Vil hun ikke flygte med ham ? Hun ryster först paa Hovedet, men efterhaanden vinder Tanken Terræn, og hun rej-

ser sig og gaar ind i Sygeværelset for at tage noget Rejsetöj.

37. Sygeværelset. Junker Franz ligger endnu med lukkede Øjne. Dören til Salonen gaar op, og Karna lister sig ind i Stuen, hen til et Skab, hvor hun henter sig et Törklæde, som hun slaar om Hovedet, og et Overstykke. Af og til skotter hun hen til Manden, man skal have Indtrykket af, at hun uden Samvittighedsnag forlader Manden. Denne har jo nu to Gange ödelagt hendes Tilværelse. Idet hun lister ud gennem Dören hænger Overstykket i Laasen. Det frembringer lidt Stöj og Junker Franz vaagner. Karna har ladet Dören til Salonen staa halvt aaben, og Junker Franz ser nu hende og Oluf trykke hinandens Hænder og derefter ile afsted. Med stive Øjne söger han at rejse sig i Sengen. Anfaldet kommer over ham. Han griber efter Medicinflasken, kommer en Dosis paa maa og faa i Vandglasset, hvori Karna i Forvejen har tilberedt den rette Blanding. Han tömmer Glasset til Bunden. Efter nogle Krampetrækninger falder han död om i Sengen, med Overkroppen hængende udenfor og med Haanden fastknuget om Glasset.

38. Hotelvestibulen. Oluf og Karna kommer ned ad Trappem fra Etagerne. Ved Foden af Trappen möder de Pigen, der bærer paa et Par rene Haandklæder og en fyldt Vandkaraffel.

- Jeg gaar lidt, siger Karna. Vil De blive hos min Mand til jeg kommer tilbage. Hvis han faar et af sine Anfald, saa lad ham bare drikke af det Glas, der staar paa Servanten. Jeg har tilberedt hans Medicin.

Pigen knikser. Karna og Oluf ud. Hotelpersonalet gör Bemærkninger om det underlige Par.

39. Paa Gaden. Oluf og Karna ud fra Hotellet, tager en Vogn. I Hotellets Indgang kommer Portieren til Syne.

40. Sygeværelset. Gennem den halvt aabentstaaende Dör ind til Salonen ser man Pigen komme ind i Salonen fra Korridoren. Hun faar Øje paa den aabne Dör til Soveværelset og gaar, nysgerrig, paa Tærne. Hun naar nu ind i Sygeværelset, viger först angst tilbage for det Syn, der möder hende, men saa gaar hun hen til Liget, og da hun ser Glasset i hans Haand, skriger hun og löber ud. En frygtelig Tanke er slaaet ned i hende. Værelset staar tomt et Par Sekunder, men snart fyldes det af Hotelkarle, Hotelportiers og Stuepiger. Sidst kommer Værten. Sammen med nam et Par Betjente, overfor hvem Pigen afgiver den förste Forklaring. Hun har hört Lægen sige, at mere end 5 Draaber af Giften vilde medföre Döden, og Fruen har sagt til hende, at hun (Fruen) havde tilberedt den förste Medicin. Disse to Kendsgerninger i Forbindelse med Fruens Forsvinden med en mystisk Mandsperson fuldkommengör Billedet af et Mord. Med Betjentene i Spidsen forlader hele Skaren nu Værelset, hvortil Dören omhyggeligt laases.

41. Hotelvestibulen. To tilkaldte Opdagere ind. Betjentene gentager Forklaringen, som de har faaet af Hotelpersonalet. Opdagerne faar endvidere af Portieren at vide, at Flygtningene har sat sig i en Vogn udenfor Hotellet, og at Vognen er kört bort i den og den Retning. Der er ingen Tid at spilde. De to Betjente faar Ordre til at sætte efter Flygtningene. Opdagerne gaar op paa Værelserne.

42. Samme Aften. Foran et lille hyggeligt Gæstgiveri ved en Landevej udenfor Byen. Karna og Oluf kommer körende i Vognen fra

Bill. 13, stiger ud, gaar fulgt af Værten, ind i Baghaven.

43. Et gammelt Lysthus af Vinlöv. Karna og Birk sætter sig ind. En Pige lægger Dug paa Bordet. Noget Mad bestilles. Imellem Serveringerne griber Karna og Oluf hinandens Hænder og ser lykkestraalende paa hinanden. Der bringes Vin. Oluf skænker i Glassene. Idel Lykke.

44. Midt i Natten. Paa Landevej. Et Automobil bemandet med 6-8 Politimænd, og Vognen, der har kört Karna og Oluf, möder hinanden, standser. Kusken afgiver Forklaring. Automobilet videre.

45. Tidligt næste Morgen. Foran Gæstgiveriet. Karna og Oluf kommer ned ad Trappen, glade og lykkelige. De sætter sig ved et Bord foran Gaarden, og her bliver serveret Morgenmad for dem. Et Landpostbud kommer med en Avis, som han lægger paa Bordet. Olufs Øje fanges af en Overskrift, han griber Avisen og læser sammen med Karna följende:

MYRDET AF SIN HUSTRU .

"Junker Franz til Harrild er idag til Morgen myrdet af sin Hustru. Han var meget syg, og hun har benyttet sig heraf til at give ham en for stor Dosis Medicin. Mordet er saa ubehændigt tilrettelagt, at hun, der er flygtet med sin Elsker, alene vil kunne dömmes paa Indicier. Politiet er allerede paa Sporet af de Flygtende."

De betænker sig et Øjeblik efter at have læst Artiklen. Hendes

förste Tanke er selvfölgelig straks at melde sig til Politiet for at rense sig, men ved at tænke efter indser hun som han, at det er vanskeligt. De forstaar, at de har Skinnet imod sig. Han som den mere nögterne Natur gör sig klart, at hun rimeligvis vil blive dömt til Döden og han til livsvarigt Fængsel. Nej - saa hellere flygte og eventuelt dö sammen end allerede nu skilles. Hun giver ham Ret. Han lægger nogle Penge paa Bordet. De flygter.

46. Man ser Parret flygte ind over nogle Marker.

47. Foran Gæstgivergaarden. Politibilen ruller frem. Værten forhöres. Han ved intet, forbavses ved at höre, hvilke Folk han har huset. De maa lige været flygtet. Han finder Pengene. En Politimand opdager i det fjerne de flygtende. Alle Mand efter dem til Fods ind over Marken.

48. En Lyngbakke, der skraaner stærkt fra Forgrunden mod Baggrunden, hvor den afsluttes af en markeret Brømme. Bakken tænkes paa den anden Side af denne Brømme at falde stejlt ned til Havet, kun adskilt fra dette ved en Sandstrand. (Beskueren maa dog ikke ane, hvad der ligger bag Brømmen). Landskabelige Betingelser, som disse kan tilfredsstilles mangfoldige Steder mellem Liseleje og Hornbæk.

Det flygtende Par kommer fra Forgrunden og fortsætter mod Baggrunden. Af og til vender de sig om, men de standser ikke. Man skal kunne forstaa at de er skarpt forfulgt. De forsvinder bag Brømmen.

49. Hinsides Brømmen. Fotografiapparatet maa staa i Strandkanten, saaledes at Objektivet kan følge de Flygtende. Disse er netop kommen over Brømmen. Oluf stötter Karna efter Evne. De glider, rutscher og springer, til de staar paa Sandbredden. De ser sig hjælpelöse om til alle Sider. Hvilken Vej skal de tage ? I det samme viser sig paa een gang otte Politihjelme omtrent samtidig ovenfor Brømmen. Man maa helst tro, at de er kröbet paa alle fire frem til Brømmen for om muligt at komme bag paa de flygtende. Disse har nu intet Valg. Döden sammen er deres eneste Tilflugt. De löber sammen ud i Vandet, giver sig til at svömme.

50. Billedet taget fra en Baad imod Land. Oluf og Karna svömmer tæt ind til hinanden. I Billedets Baggrund ser man Politibetjentene klatre ned ad Skrænten og nærme sig Stranden. I Forgrunden tæt under Objektivet ser man Olufs og Karnas Hoveder. De kysser hinanden for sidste Gang og dukker saa under vandet. I Baggrunden har Betjentene opgivet Forfölgelsen, da de ikke længere kan öjne Flygtningene. Et Nærfotografi med et Par dödningeblege Ansigter, der mere og mere nærmer sig Havets Bund, for tilsidst helt at forsvinde, slutter Filmen.